

Dobra Nowina

Poznań Ogrody

Tygodnik parafii pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Poznaniu

NIEDZIELA MĘKI PAŃSKIEJ 29.03.2026 Nr 11/2026(13008)

EWANGELIA Mt 21, 1-11

Gdy się zbliżyli do Jerozolimy i przyszli do Betfage na Górze Oliwnej, wtedy Jezus posłał dwóch uczniów, mówiąc im: «Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz znajdziecie uwiązaną oślicę i przy niej źrebię. Odwiążcie je i przyprowadźcie do Mnie. A gdyby wam ktoś coś mówił, powiecie: „Pan ich potrzebuje i zaraz je odeśle”».

A stało się to, żeby się spełniło słowo Proroka: «Powiedzcie Córce Syjonu: Oto Król twój przychodzi do ciebie łagodny, siedzący na osiołku, źrebięciu oślicy».

Uczniowie poszli i uczynili, jak im Jezus polecił. Przyprowadzili oślicę i źrebię i położyli na nie swe płaszcze, a On usiadł na nich. Tłum zaś ogromny słał swe płaszcze na drodze, a inni obcinali gałązki z drzew i słali nimi drogę. A tłumy, które Go poprzedzały i które szły za Nim, wołały głośno:

«Hosanna Synowi Dawida!

Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie!

Hosanna na wysokościach!»

Gdy wjechał do Jerozolimy, poruszyło się całe miasto, i pytano: «Kto to jest?» A tłumy odpowiadały: «To jest prorok, Jezus z Nazaretu w Galilei».

Komentarz Dobrej Nowiny

„Hosanna Synowi Dawida!” Okrzyk ten łączy w sobie prośbę o zbawienie z radosnym uznaniem Jezusa za Króla. Jak marny jest zachwyty tłum, jak krucha jest jego wierność. Dziś „Hosanna”, a za tydzień „ukrzyżuj Go!” I oni tak dziś myślą, cieszą się, krzyczą, witają Cię, Panie. Ale ilu z nich naprawdę wierzy, że jesteś Mesjaszem? Nasza wiara jest tak bardzo krucha, a kto myśli inaczej, niech uważa. Panie mój, proszę Cię o siłę, o wytrwanie, o wierność, obojętnie co się będzie działo. Przemieniaj moje serce na podobieństwo Twojego, abym umiała patrzeć na innych, tak jak Ty na nich patrzysz.

I nie dopuść, aby w moim sercu zagościła pycha i sprawa, abym Ci była wierna na zawsze, abym to już nie ja żyła, ale żebyś to Ty żył we mnie. „Hosanna Synowi Dawida!”

Historia Niedzieli Palmowej

Niedziela Męki Pańskiej, nazywana także Niedziela Palmową, rozpoczyna Wielki Tydzień – najważniejszy czas w roku liturgicznym. To dzień pełen kontrastów: radości i triumfu, ale także zapowiedzi cierpienia. Jego historia prowadzi nas do wydarzeń, które rozegrały się w Jerozolimie około roku 30–33 po Chrystusie, w realiach panowania Cesarstwa Rzymskiego. W tym czasie Judea znajdowała się pod kontrolą Rzymian, a namiestnikiem był Poncjusz Piłat. Okres świąt Paschy gromadził w mieście tysiące pielgrzymów i rodził napięcia społeczne. Właśnie wtedy do Jerozolimy wchodzi Jezus Chrystus – świadomy zbliżającej się męki.

Jezus przybywa od strony Góry Oliwnej i wjeżdża do miasta na osie. Ten gest ma znaczenie symboliczne: król jadący na osie oznacza pokój, w przeciwieństwie do władcy na koniu, kojarzonego z wojną. W ten sposób wypełnia się proroctwo Zachariasz o królu pokornym i sprawiedliwym. Na spotkanie Jezusa wychodzą tłumy. Rozścielają płaszcze na drodze i niosą gałązki palmowe – symbol zwycięstwa. Wołają: „Hosanna Synowi Dawida! Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie!”. Słowo „Hosanna” oznacza „zbaw nas” i wyraża zarówno radość, jak i nadzieję na wybawienie. Wielu widzi w Jezusie Mesjasza, który przyniesie wolność, często rozumianą w sensie politycznym. W tym entuzjazmie kryje się jednak dramat. Jezus nie przychodzi jako władca polityczny, lecz jako Król duchowy, którego droga prowadzi przez cierpienie. Dlatego ten sam tłum, który dziś Go wychwala, za kilka dni może domagać się Jego śmierci. Niedziela Palmowa ukazuje zmienność ludzkiego serca i napięcie między oczekiwaniami ludzi a Bożym planem. Historyczne tło tych wydarzeń potwierdzają także źródła pozabiblijne. Józef Flawiusz opisuje napięcia społeczne w Judei, a Tacyt wspomina o śmierci Jezusa za czasów Piłata. Pokazuje to, że wydarzenia Ewangelii wpisują się w realną historię.

Liturgia tego dnia łączy radość z powagą. Rozpoczyna się procesją z palmami, które są znakiem życia i zwycięstwa. W Polsce mają one szczególną formę – wykonywane są z gałązek wierzby i ozdób, stanowiąc element tradycji ludowej. Jednak w czasie Mszy Świętej odczytywana jest Męka Pańska, co podkreśla, że prawdziwe zwycięstwo Chrystusa dokona się przez krzyż. Pierwsze świadectwa obchodów Niedzieli Palmowej pochodzą z IV wieku. Pątniczka Egeria opisuje procesję w Jerozolimie, podczas której wierni z palmami szli z Góry Oliwnej do miasta, naśladując wydarzenia ewangeliczne. Zwyczaj ten rozprzestrzenił się w całym Kościele. Niedziela Palmowa jest nie tylko wspomnieniem historycznym, ale także wezwaniem. Stawia pytanie o wierność: czy idę za Jezusem tylko w chwilach radości, czy także wtedy, gdy droga prowadzi przez krzyż? Otwiera ona czas refleksji i przygotowania do przeżycia męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa – wydarzeń, które stanowią centrum wiary chrześcijańskiej.

ks. Bartosz Rojna

Osiół czyli nobilitacja pokory

Pewien starszy człowiek z uśmiechem na ustach wspominał swoje lata szkolne. Rzecz działa się w latach pięćdziesiątych dwudziestego wieku, czyli siedem dekad temu. Jeden z jego nauczycieli ze szkoły podstawowej miał zwyczaj zwracać się do uczniów, którzy – delikatnie

mówiąc – nie wykazywali dużego zainteresowania nauką i tym samym nie mieli zadowalających wyników, słowami: „Ty koniu Pana Jezusa!”. Pedagog ów chciał uniknąć dosadnego określenia „Ty osie!”, dokonując jednocześnie interesującego zabiegu dydaktycznego. Nawet najbardziej odporny na wiedzę uczeń, jeśli tego i tak już nie wiedział, szukał odpowiedzi na pytanie, jakimże to wierzchowcem jeździł Pan Jezus. W dzisiejszej szkole takie zdarzenie raczej nie mogłoby mieć miejsca i spotkałoby się co najmniej z niezrozumieniem ze strony uczniów, a może jeszcze bardziej ich rodziców. I chociaż kondycja dzisiejszej szkoły i wychowywania dzieci i młodzieży to temat na szereg odrębnych artykułów i dyskusji, cały powyższy wstęp nie jest bez związku z wydarzeniami Niedzieli Palmowej.

Powszechnie utarła się niesprawiedliwa opinia, że osioł to zwierzę uparte, leniwe i niezbyt inteligentne. Tymczasem nic bardziej mylnego i krzywdzącego dla tego przedstawiciela kopytnych. Osioł jest zwierzęciem bardzo inteligentnym, wytrzymałym, o silnym charakterze i instynkcie samozachowawczym, oddanym człowiekowi, który się nim opiekuje i któremu służy. We wszystkich wymienionych cechach przewyższa konia, swojego bliskiego krewnego, a jednocześnie jest mniej wymagający i bardziej odporny na brak pokarmu czy wody. Wiedzieli o tym już starożytni i dlatego udomowili osła kilka tysięcy lat przed narodzinami Chrystusa. Od tego czasu osioł stał się bardzo popularnym środkiem transportu, dostępnym również dla mniej zamożnych ludzi.

Tym samym osioł nie mógł nie znaleźć się w Piśmie Świętym, które jest zapisem dziejów Zbawienia, ale jednocześnie daje w wielu miejscach obraz codziennego życia Izraelitów i innych narodów. Obecność osła towarzyszy kilku kluczowym wydarzeniom, które warto wspomnieć. Kiedy Abraham otrzymuje od Boga polecenie, aby złożył w ofierze swojego syna Izaaka, wyrusza w drogę, zabierając ze sobą osiodłanego osła, dwóch sług i Izaaka. Księga Wyjścia i Księga Powtórzonego Prawa w kilku miejscach podają regulacje prawne, jakim podporządkowane było korzystanie z osłów i innych zwierząt do transportu towarów.

Istotne miejsce zajmuje w Piśmie Świętym oślica prokoka Balaama – nie chciała kontynuować podróży, gdyż widziała Anioła Pańskiego posłanego przez Boga i tym samym uratowała swojego właściciela, któremu służyła wiernie od wielu lat. Znamienne jest, że kiedy Balaam, nie widząc Anioła i nie rozumiejąc sytuacji, okładał oślicę kijem, ona przemówiła do niego ludz-

kim głosem. Historii tej, przedstawionej w rozdziale 22 Księgi Liczb, warto poświęcić szczególną uwagę i zastanowić nad jej znaczeniem.

Ewangelieści nie wspominają wprawdzie, że osioł towarzyszył Świętej Rodzinie w drodze do Betlejem czy podczas ucieczki do Egiptu, ale ewangelie apokryficzne mówią

o tym i logicznym wydaje się, że służył Maryi, Józefowi

i Dzieciątku Jezus w tych sytuacjach i z tego też względu umieszczany jest na obrazach czy w bożonarodzeniowych szopkach.

I wreszcie najważniejsze wydarzenie, nobilitujące to niepozorne ciężko pracujące zwierzę – to właśnie na osła, a nie okazałym rumaku, co przysługiwało władcom państw i wysokim urzędnikom, Pan Jezus dokonuje uroczystego wjazdu do Jerozolimy w Niedzielę Palmową. O tym wydarzeniu piszą zgodnie wszyscy Ewangelieści. Święty Mateusz, Marek i Łukasz podają, że Pan Jezusa nakazuje uczniom pójść

i odszukać w określonym miejscu osła przeznaczonego dla Niego. Św. Jan natomiast wspomina, że Pan Jezusa dosiada osła, którego znalazł. Samo to wydarzenie

i udział w nim pokornego osiołka miało w planie Zbawienia tak istotne znaczenie, że zapowiedział je kilkadziesiąt lat wcześniej prorok Zachariasz.

Marek Rajch

Król pokoju

Raduj się wielce, Córo Syjonu,
wołaj radośnie, Córo Jeruzalem!

Oto Król twój idzie do ciebie,
sprawiedliwy i zwycięski.

Pokorny - jedzie na osiołku,
na osłatku, źrebięciu osłicy.

On zniszczy rydwany w Efraimie
i konie w Jeruzalem,

łuk wojenny strzaska w kawałki,
pokój ludom obwieści.

Jego władztwo sięgać będzie od morza do morza,
od brzegów Rzeki aż po krańce ziemi.

Księga Zachariasza 9, 9-10

Symbolika czerwonych szat liturgicznych

Dziś, w Niedzielę Męki Pańskiej, zwaną popularnie Niedzielą Palmową, w liturgii Kościoła obowiązuje kolor czerwony. Za kilka dni, w Wielki Piątek, kapłan ponownie ubierze czerwony ornat. Jednak czerwień w liturgii nie jest związana

wyłącznie z Męką Pańską. Symbolika tego koloru jest złożona.

Czerwień to barwa krwi – krwi Baranka, która obmyła nas

z grzechu, ale i krwi męczenników, przelanej na znak wierności Chrystusowi. W dni, w które wspominamy

Mękę Pańską (Niedziela Męki Pańskiej, Wielki Piątek, Święto Podwyższenia Krzyża), kolor czerwony uświadamia i przypomina nam, za jaką wielką cenę zostaliśmy odkupieni. Szaty w tym kolorze są używane także w dniach wspomnień męczenników, apostołów i Ewangelistów. Liturgiczna czerwień wzywa nas wówczas do wierności Chrystusowi, niezależnie od trudności i prześladowań.

Czerwień to także barwa ognia, ognistych języków, które spoczęły na uczniach w Dniu Pięćdziesiątnicy. Kolor ten jest zatem stosowany także podczas uroczystości związanych z Duchem Świętym (w tym podczas sakramentu bierzmowania). Czerwień przypomina nam, że i my zostaliśmy namaszczeni Duchem Świętym. Że Duch Święty działa w każdym z nas, rozpała w naszych sercach ogień Swojej Miłości, abyśmy i my płonęli tym ogniem i gorliwie wypełniali swoje posłannictwo.

W Biblii czerwień jest także symbolem grzechu.

W Księdze Proroka Izajasza czytamy „Choćby wasze grzechy były jak szkarłat, jak śnieg wybieleją; choćby czerwone jak purpura, staną się jak wełna” (Iz 1,18). Fragment z Księgi Proroka Jeremiasza wskazuje z kolei czerwień jako barwę przepychu i bogactwa: „Zbuduję sobie rozległy dom i przestronne, wysokie komnaty; wybiję sobie w nim okna, otaczając je cedrowymi ramami i pomaluję je na czerwono»” (Jr 22,14).

Również w Nowym Testamencie wspomiana jest czerwień, a właściwie jej odcień – purpura. W bisior i purpurę ubierał się bogacz z przypowieści o bogaczu i Łazarzu (Łk 16, 19-31). W opisie Męki Pańskiej czytamy z kolei: „Rozebrali Go z szat i narzucili na Niego płaszcz szkarłatny.

Uplótszy wieniec z ciernia włożyli Mu na głowę, a do prawej ręki dali Mu trzcinę. Potem przyklękali przed Nim i szydzili z Niego, mówiąc: «Witaj, Królu Żydowski!»” Mt 27, 28-29).

Czerwień jest pełna głębokiej symboliki, podkreśla ważne momenty w życiu Kościoła. Przypomina o Krwi Chrystusa przelanej na Krzyżu dla naszego zbawienia, o męczennikach, którzy oddali swoje życie za wiarę i o Duchu Świętym, który rozpała w nas ogień Bożej Miłości. Symbolizuje miłość, ofiarę i gorliwość.

Martyna Rajch

MYŚL TYGODNIA

„Niech Cię Pan błogosławi i strzeże. Niech Pan rozpromieni oblicze Swe nad Tobą, niech Cię obdarzy Swą łaską. Niech Pan zwróci ku Tobie oblicze Swoje i niech Cię obdarzy pokojem”.

Lb 6, 24-26

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE NIEDZIELA MĘKI PAŃSKIEJ 29. 03. 2026 R.

• Dzisiaj Koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 17.00, Gorzkie Żale o godz. 17.15, po Gorzkich Żalach krótka bez kazania Msza św.

• Tradycyjna Droga Krzyżowa w Wielki Piątek o godz.

4 rano będzie na Forcie VII. Gromadzimy się przy kościele, idziemy w milczeniu chodnikiem ul. Nowina. Przecinamy ul. Polską i rozpoczniemy drogę krzyżową na narożniku ul. Polskiej i ul. Skąpskiego. Serdecznie zapraszamy!

• **Liturgia Świętego Triduum:**

W Wielki Czwartek, Piątek i Sobotę o godz. 7.30 w naszym kościele będzie Jutrznia – poranna modlitwa Kościoła – serdecznie zapraszamy.

Wielki Czwartek - Uroczysta Msza św. Wieczery Pańskiej o 18.00.

Adoracja w ołtarzu – Ciemnicy do godz. 21.00.

Wielki Piątek

Droga Krzyżowa przy Forcie VII o godz. 4.00.

Adoracja od 7.00 do 17.30

Rozpoczęcie nowenny do Miłosierdzia Bożego o 15.00

Liturgia Męki Pańskiej o godz. 18.00, Adoracja przy Grobie Pańskim do 22.00.

Wielka Sobota – Adoracja od 7.00 do 20.30

Koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 15:10

Święcenie potraw o godz. 12.00, 13.00 i od 14.00 do 17.00 co pół godziny przed kościołem

Wigilia Paschalna w sobotę o godz. 21.00 - Liturgia światła, przyrzeczeń chrzcielnych, Msza św. rezurekcyjna z procesją. Przychodzimy ze świecami.

W Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego Msze św. wg porządku niedzielnego, nie będzie Mszy św. o godz. 7.30. Po Mszy św. o godz. 11.00 niespodzianka dla dzieci.

W **Poniedziałek Wielkanocny** Msze św. jak w niedzielę!

• **Okazja do spowiedzi: od Wielkiego Poniedziałku do Wielkiej Srody w godz. od 7.00 - 8.00 i od 17.00 - 18.00**, W Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielką Sobotę spowiedź od godz. 7.00 do 8.00. Nie spowiadamy w święta Wielkanocne!

• **Post ścisły** (bez możliwości dyspensy) obowiązuje w Wielki Piątek.

• **Biuro parafialne** czynne tylko do środy.

• **Ofiary na kwiaty do Grobu Pańskiego i na paczki świąteczne** można składać do skarbon przy wejściu do kościoła.

• **Daninę Diecezjalną** składamy do tych samych skarbon w kopertach.

• **W środę po świętach 8 kwietnia kanoniczna wizytacja parafii.** Gościć będziemy Ks. Arcybiskupa Seniora Stanisława Gądeckiego.

Godz. 10.00 Msza św. dla starszych - podeszłych wiekiem z udzieleniem sakramentu chorych, o 15.00 modlitwa za zmarłych na cmentarzu, o 16.30 w Sali Domu Parafialnego spotkanie z grupami duszpasterskimi, o 18.00 – Msza św. z udzieleniem sakramentu bierzmowania młodzieży naszej parafii i spotkanie modlitewne dla wszystkich parafian, natomiast w piątek 10 kwietnia Ks. Arcybiskup złoży wizytę w szpitalach na terenie naszej parafii. Serdecznie zapraszamy Drogich Parafian do udziału w tych uroczystościach.

W minionym tygodniu zmarła nasza parafianka śp. Zofia Urbanowicz z ul. Nowy Świat. Msza św. pogrzebowa 1 kwietnia o godz. 11.00, a następnie pogrzeb na naszym cmentarzu. Polećmy zmarłą miłosierdziu Bożemu – Dobry Jezu a nasz..

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego: Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Ewa Baran Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 830

Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.

Odkupieńcza śmierć Chrystusa w Bożym zamyśle zbawienia

Vittorio Messori autor książki „Przekroczyć próg nadziei”, postawił pytanie Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II: „Dlaczego historia zbawienia jest tak skomplikowana? Czy Bóg Ojciec potrzebował krwawej ofiary swojego Syna, by przebaczyć i zbawić?” Ojciec Święty odpowiedział słowami Chrystusa do Nikodema: „Tak ... Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał,

aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, lecz miał życie wieczne” (J 3,16). Kościół przyjmując te słowa naucza za Św. Piotrem, który w swojej katechezie poucza: „cały dogmat Golgoty i jego zbawienne skutki nastąpiły z woli, postanowienia i przewidzenia Bożego” (Dz, 2,32).

A więc ci, którzy «wydali Jezusa» byli jedynie biernymi wykonawcami całego scenariusza przewidzianego wcześniej przez Boga (KKK 599). Ten Boży zamiysł zbawienia został wcześniej zapowiedziany w Piśmie Świętym jako **tajemnica odkupienia**. Odkupieńcza śmierć Jezusa wypełnia prorocstwo o cierpiącym Słudze (por. Iz 53,7-8), w czytaniu w liturgii Wielkiego Piątku. Sam Jezus przedstawia sens swego życia i śmierci, gdy mówi do uczniów z Emaus:

„O, nierozumni. Jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swojej chwały?” (Łk 24,25-26). Napisał o tym Św. Paweł w Pierwszy Liście do Koryntian już w latach 40. pierwszego wieku. Już pierwsi chrześcijanie wyznawali tę prawdę, że: „Chrystus umarł – zgodnie z Pismem – za nasze grzechy” (1 Kor 15,3; KKK 601). Śmierć Jezusa Boga – Człowieka miała wartość nieporównywalnie większą niż śmierć innego człowieka, gdyż tylko Jego krew mogła zmyć nasze grzechy. Bóg w zbawczej męce swojego Syna odnowił przymierze, które zawarł z człowiekiem. W cierpieniu Chrystusa nadał nowy wymiar ludzkiemu cierpieniu,

a w Jego śmierci przywrócił każdemu człowiekowi nadzieję życia wiecznego. Chrystus umarł za wszystkich ludzi bez wyjątku: «Nie ma, nie było i nie będzie żadnego człowieka, za którego nie cierpiał Chrystus» (KKK 605).

Zastanówmy się: *Jaka zatem wartość dla mnie ma śmierć Chrystusa? Czy jestem wdzięczny Bogu Ojcu, że z miłości posłał na śmierć swojego Syna, by zbawił każdego człowieka? W czym wyraża się moja wdzięczność?*

Bóg, po grzechu pierworodnym poszukując odnowienia przymierza z człowiekiem, najpierw przepowiadał przez proroków, że gdy nadejdzie czas, pośle swojego Syna Mesjasza, który zostanie wydany na śmierć odkupieńczą. Wszystkie te zapowiedzi wypełniły się w Chrystusie. Śmierć Jego przynosi nam odkupienie grzechów i otwiera bramy życia wiecznego.

Opr. Wojciech Wika